CZU 352/354(498)
DOI https://doi.org/10.52388/1812-2566.2024.2(101).04

EVOLUȚIA INSTITUȚIEI PREFECTULUI DIN ROMÂNIA ÎN CONTEXTUL TRANSFORMĂRII STATUTARE

Ion DULSCHI
Doctor, conferențiar universitar, Universitatea de Stat din Moldova,
Chișinău, Republica Moldova
e- mail: *dulschi.ion@gmail.com*
https://orcid.org/0009-0007-5642-010X

Mihaela Otilia AROȘOAIE
Botoșani, România,
Doctorandă, Universitatea de Stat din Moldova,
Chișinău, Republica Moldova
e-mail: *arosoaiemihaela1@gmail.com*
https://orcid.org/0009-0000-5216-4371

În prezentul articol este abordat un subiect important pentru administrația publică - cel al instituției prefectului din perspectiva evoluției sale la diferite etape istorice. Este argumentată importanța instituției prefectului în sistemul administrației publice naționale din perspectiva bunei funcționări a sistemului administrativ central și local. Formulăm opinii prin care ne exprimăm dezacordul argumentat cu această schimbare, referindu-ne la modelele europene și în special la exemplul Franței. Calitatea prefectului de om politic nu conduce automat la o influență a politicului în exercitarea atribuțiilor, acestea nefiind politice. O reformare a instituției reprezentantului guvernului în teritoriu presupune și prezența capacității de a îmbunătăți performanța administrației. Reglementarea actuală a statutului prefectului în calitatea sa de demnitar public corespunde procedurilor guvernamentale de numire, poate chiar şi exercitării atribuțiilor stabilite de legiuitor în sarcina prefectului, dar nu toate. Poziționarea prefectului-om politic în raport cu autoritățile publice locale executive şi deliberative. Prin funcția de reprezentare se asigură, în numele Guvernului, reprezentarea executivului central pe plan local. Evoluția reglementării legale a prefectului din România în contextul transformării statutare s-a finalizat, în prezent, prin norme clare care să satisfacă cu certitudine vectorul principal de realizat în administrație, a cărui titular este incontestabil, cetățeanul.

Cuvinte-cheie: *prefect, înalt funcţionar public, demnitar, act normativ, statut, administraţie publică centrală, administraţie publică locală, România.*

THE EVOLUTION OF THE INSTITUTION OF THE PREFECT IN ROMANIA IN THE CONTEXT OF STATUTORY TRANSFORMATION

In this article, an important topic for public administration is addressed, that of the institution of the prefect from the perspective of its evolution at different historical stages. The importance of the institution of the prefect in the national public administration system is argued from the perspective of the good functioning of the central and local administrative system. We formulate opinions through which we express our reasoned disagreement with this shift, referring to

European models and especially to the example of France. The prefect's quality as a politician does not automatically lead to a politician's influence in the exercise of his duties, his duties are not political. A reform of the institution of the representative of the government in the territory also implies the presence of the capacity to improve the performance of the administration. The current regulation of the status of the prefect in his capacity as a public official corresponds to the governmental appointment procedures, perhaps even to the exercise of the powers established by the legislator for the prefect, but not all. The positioning of the prefect-politician in relation to the local executive and deliberative public authorities. The function of representation ensures, on behalf of the Government, the representation of the central executive at the local level. The evolution of the legal regulation of the prefect in Romania in the context of the statutory transformation has been completed, at present, by clear rules that satisfy with certainty the main vector to be achieved in the administration, whose owner is indisputably the citizen.

Keywords: *prefect, high civil servant, dignitary, normative act, statute, central public administration, local public administration, Romania.*

L'ÉVOLUTION DE L'INSTITUTION DU PRÉFET EN ROUMANIE DANS LE CONTEXTE DE LA TRANSFORMATION STATUTAIRE

Dans cet article, un sujet important pour l'administration publique est abordé, celui de l'institution du préfet du point de vue de son évolution à différentes étapes historiques. L'importance de l'institution du préfet dans le système d'administration publique nationale est argumentée du point de vue du bon fonctionnement du système administratif central et local. Nous formulons des avis par lesquels nous exprimons notre désaccord motivé avec ce glissement, en nous référant aux modèles européens et notamment à l'exemple de la France. La qualité du préfet en tant qu'homme politique n'entraîne pas automatiquement une influence d'un homme politique dans l'exercice de ses fonctions, ses fonctions ne sont pas politiques. Une réforme de l'institution du représentant du gouvernement sur le territoire implique également la présence de la capacité d'améliorer le rendement de l'administration. La réglementation actuelle du statut du préfet en sa qualité d'agent public correspond aux procédures de nomination gouvernementales, peut-être même à l'exercice des pouvoirs établis par le législateur pour le préfet, mais pas toutes. Le positionnement du préfet-homme politique par rapport aux pouvoirs publics exécutifs et délibérants locaux. La fonction de représentation assure, au nom du Gouvernement, la représentation de l'exécutif central au niveau local. L'évolution de la réglementation légale du préfet en Roumanie dans le contexte de la transformation statutaire a été complétée, à l'heure actuelle, par des règles claires qui satisfont avec certitude au principal vecteur à atteindre dans l'administration, dont le propriétaire est indiscutablement le citoyen.

Mots-clés: *préfet, haut fonctionnaire, dignitaire, acte normatif, statut, administration publique centrale, administration publique locale, Roumanie.*

ЭВОЛЮЦИЯ ИНСТИТУТА ПРЕФЕКТА В РУМЫНИИ В КОНТЕКСТЕ ПРАВОВОЙ ТРАНСФОРМАЦИИ

В данной статье рассматривается важная для государственного управления тема института префекта с точки зрения его эволюции на разных исторических этапах. Значимость института префекта в национальной системе государственного управления аргументируется с точки зрения хорошего функционирования центральной и местной административной системы. Мы формулируем мнения, посредством которых выражаем свое аргументированное несогласие с этими изменениями, ссылаясь на европейские модели и особенно на пример Франции. Качество префекта как политика не приводит автоматически к влиянию политика при выполнении своих обязанностей, его обязанности не являются политическими. Реформа института представителя власти в территории также предполагает наличие потенциала для улучшения работы администрации. Действующее регулирование статуса префекта в качестве публичного должностного лица соответствует правительственным

процедурам назначения, возможно, даже осуществлению полномочий, установленных законодателем для префекта, но не всех. Позиционирование префекта-политика по отношению к местной исполнительной и совещательной государственной власти. Функция обеспечивает от имени Правительства представительство центральной исполнительной власти на местном уровне. Эволюция правового регулирования деятельности префекта в Румынии в контексте законодательной трансформации в настоящее время завершилась четкими правилами, которые с уверенностью соответствуют основному вектору, которого необходимо достичь в администрации, владельцем которой, бесспорно, является гражданин.

Ключевые слова: *префект, высший государственный служащий, сановник, нормативный акт, устав, центральное публичное управление, местное публичное управление, Румыния.*

Introducere

Scopul administrației publice constă în satisfacerea interesului general al cetățenilor, în domeniile de interes, prin oferirea unor servicii publice de calitate. Din multitudinea domeniilor de interes ale administrației publice, intensificarea rolului prefectului în verificarea și atestarea legalității, asigurarea calității actelor administrative prin îndrumarea, cooperarea şi coordonarea factorilor implicați ai administrațiilor publice județene și locale precum și prin asigurarea atestării conexiunilor legislative de nivel superior cu cele reglementate în acte administrative de nivel local ar trebuie să fie mereu pe agenda autorităților publice centrale.

Reprezentantul Guvernului în teritoriu este pilonul politic și administrativ necesar pentru asigurarea bune guvernări, este elementul esențial a administrațiilor publice moderne, dotat cu competențe și atribuții legale pentru asigurarea capacității administrative a statului. Necesitatea consolidării principiilor statului de drept în sistemul administrativ național reprezintă esența activității reprezentantului guvernului în teritoriu, rezultă atât din necesitățile comunității județene cât și din determinarea celor mai eficiente mijloace de realizare a acestei activități care pot implica inclusiv modificarea cadrului legislativ național.

Ceea ce urmează să elucidăm în acest articol este evoluția instituției prefectului din România în contextul transformării statutare prin evidențierea traseului legislativ al reglementării legale a statutului prefectului, care ulterior perioadei 1989 debutează cu politizarea funcției de prefect pentru perioada 1990-2004.

Metodologia de cercetare. Pentru analiza subiectului a fost folosită metoda bibliografică care a servit la cunoașterea situației în domeniul abordat alături de cercetarea documentară, specifică domeniului științei administrației și care a stat la baza întregului proces de concepere a articolului prin studiul și analiza actelor oficiale consacrate subiectului. A fost folosit majoritar suport scris constând în acte normative naționale (în speță, ordonanțe ale guvernului) precum și acte normative europene care au contribuit la conturarea statutului reprezentantului Guvernului în teritoriu. Un rol important în abordarea subiectului l-a avut metoda comparativă care a contribuit la identificarea elementelor anterioare, specifice statutului de înalt funcționar public al prefectului precum și a celor actuale, specifice calității de demnitar public, o comparație între statutul precedent și cel actual. În final, metoda analitică a permis dezvoltarea aspectele evoluției competențelor și atribuțiilor prefectului, în virtutea noului statut.

Principalele teze ale cercetării. În anul 2004 legislativul din România a adoptat un cadru normativ specific prefectului şi instituţiei prefectului[1], calificându-l drept înalt funcţionar public [1, p.27]. Acest statut juridic a fost menţinut de legiuitorul român

[1] Legea 340 din 2004 privind prefectul şi instituţia prefectului, în prezent abrogată.

până în anul 2021[2] când s-a revenit la prefectul politic [2, p.13], renunţându-se la calitatea de înalt funcţionar public. A fost o modificare legislativă necesară pentru realizarea concordanţei între statutul legal al prefectului cu realitatea administrativă românească, o reformă administrativă pe acest segment de activitate care să corespundă necesităţii vieţii sociale şi politice. Finalitatea urmărită prin modificarea statutului juridic al prefectului corespunde prevederilor constituţionale conform cărora prefectul este reprezentantul Guvernului în teritoriu sau, aşa cum spunea profesorul Antonie Iorgovan ″prefectul este primul ministru în teritoriu″ [10, p.13], aşa încât apartenenţa politică a primului ministru de la nivel central se poate regăsi şi în teritoriu, în persoana reprezentantului Guvernului în teritoriu, numirile prefecţilor fiind politice. Asemenea executivului central şi instituţiile prefectului au o dublă componenţă, politică şi administrativă.

Urmare a acestei modificări legislative a statutului reprezentantul guvernului în teritoriu, în contextul schimbării din înalt funcționar public în funcție politică, au existat și încă există dezbateri într-o manieră controversată. Modificarea legislativă nu ar corespunde modelelor europene şi nici al Franţei, ţara de origine a funcţiei de prefect. În Franţa, prefectul este singurul funcţionar la nivel înalt ale cărui competenţe au o bază constituțională (art. 72, Constituţia din 1958), ceea ce denotă importanţa pregătirii acestuia şi nu proveniența politică. Amintim că, una dintre obligațiile prefectului este chiar “neutralitatea politică absolută” [11, p.66] deși presa franceză îl descrie pe prefect ca fiind ″un agent politic al guvernului, un funcționar cu autoritate revocabilă″ [12, p.124-145].

În același timp, aspirațiile europene ale României prin asumarea în anul 2005 a condiționalităților de bună guvernare cerute României (criteriile de la Copenhaga)[3] de către Uniunea Europeană [3, p.119]. a vizat și depolitizarea administrației cu atingerea obiectivului esențial pentru creșterea performanței și transparenței administrației publice. Însă, realitatea actuală a determinat necesitatea politizării acestei funcții prin intervenție legislativă punctuală în cadrul normativ național prin încadrarea şi a reprezentantului guvernului în teritoriu în aria politică a funcţiilor administrative, asigurându-se astfel rolul prefectului de reprezentant al Guvernului pe plan local. Guvernul este o autoritate publică care are alături de o structura administrativă și o structură politică, model care trebuia preluat şi de reprezentantul executivului central în teritoriu.

Ceea ce comportă nuanţări din perspectiva dimensiunii de om politic al prefectului este problematica referitoare la exercitarea propriilor atribuţii legale. Dacă în trecut, prefectul înalt funcţionar public era obligat să respecte principii precum obiectivitatea şi imparţialitatea, noul statut politic al reprezentantului guvernului în teritoriu este mult mai permisiv motiv pentru care lesne s-ar putea concluziona în sensul exercitării atribuţiilor cu influenţa politicului. Opinăm în sensul tratării diferenţiate a statutului prefectului de atribuţiile exercitate de către acesta. Calitatea prefectului de om politic nu conduce automat la o influenţă a politicului în exercitarea atribuţiilor. Atribuţiile nu sunt politice, nu s-au modificat odată cu statutul juridic al prefectului ci, din contră au fost menţinute inclusiv la modificarea legislativă din 2021 rămânând aceleaşi atribuţii cantitative şi calitative reglementate de legiuitorul român încă din 2004.

[2] Ordonanţa de Urgenţă a Guvernului nr.4 din 2021 pentru modificarea şi completarea OUG nr.57 din 2019 privind Codul administrativ

[3] Tratatul privind Uniunea Europeană stabilește condițiile (articolul 49) și principiile [articolul 6 alineatul (1)] pe care trebuie să le îndeplinească orice țară care dorește să devină membră a Uniunii Europene (UE)-https://eur-lex.europa.eu/RO/legal-content/glossary/accession-criteria-copenhagen-criteria.html

Diverse cercetări actuale din aria reprezentantului guvernului în teritoriu au condus la propuneri îndrăznețe afirmându-se că prefectului i-au rămas puține atribuții de executat în administrația publică locală motiv pentru care s-a propus desființarea acestei funcții iar verificarea de legalitate a actelor administrative locale să se exercite prin înființarea unei noi funcţii de „procuror judeţean în cadrul tribunalului care să îndeplinească această activitate" așa cum se susține în teza de doctorat „Organizarea şi funcţionarea administraţiei publice locale româneşti în contextul integrării în Uniunea Europeană". Hotărâtoare a fost opinia profesoarei Rodica Narcisa Petrescu care în articolul intitulat ″Discutii asupra evoluției viitoare a instituției prefectului în România″ [4, p.4] tranșează clar și corect propunerea desființării funcției de prefect în sensul că *″nu agreăm această opinie, apreciind că în continuare, instituţia prefectului este necesară şi utilă, mai ales în ce priveşte controlul de legalitate al actelor autorităţilor administraţiei publice locale″.* Mai mult, propunerea înființării acestei funcții de procuror județean ar implica, indiscutabil o imixtiune a puterii judecătorești în puterea executivă cu consecința ruperii echilibrului puterilor în stat. Mecanismul asigurării legalității actelor administrative locale este atributul exclusiv și constituțional al executivului. Un rol important la nivelul comunităților teritoriale îl are reprezentantului guvernului în teritoriu care asigură un echilibru și o disciplină juridică pentru comunitățile locale în vederea desfășurării activităților specifice în condiții de legalitate, fără sincope, în scopul dezvoltării comunităților locale și implicit prosperarea locuitorilor. Mai mult, afirmaţia conform căreia "prefectului i-au rămas puţine atribuţii " nu are niciun suport legal. Activitatea prefectului înalt funcţionar public până în 2021 este aproximativ identică cu activitatea prefectului om politic.

A susține că „această funcţie devine una lipsită de conţinut şi ar trebui desfiinţată, deoarece oricum prefectului i-au fost retrase atâtea atribuţii încât dispariţia acestuia din peisajul administraţiei publice locale nu va produce prea mari consecinţe, neafectând echilibrul creat între autorităţile administraţiei publice centrale şi locale" nu poate fi primită ca o opinie studiată. Implemetarea unei asemenea măsuri ar genera o anormalitate juridică la nivel teritorial. În prezent, instituția prefectului este o instituție modernă, stabilă constituțional, discretă și adaptată nevoilor cetățenești. Mai mult, reprezentantul Guvernului în teritoriu contribuie nemijlocit la realizarea unei bune guvernări – element esențial a administrațiilor publice moderne, cu aport hotărâtor în conturarea capacității administrative.

Dacă se dorește într-adevăr o reformare a instituției reprezentantului guvernului în teritoriu aceasta trebuie să aibă capacitatea de a îmbunătăți performanța administrației în sensul de a îndeplini obiectivele politicii de dezvoltare. Obiectivul specific al reformei ar trebui să fie acela de a îmbunătăți profesionalismul și capacitatea de decizie a reprezentantului guvernului în teritoriu precum și rentabilitatea în acest cadru al legii publice și responsabilității politice, în niciun caz reforma nu ar viza desființarea acestei funcții de la nivelul fiecărui județ din România alături de municipiul București .

Până în prezent, în sistemul juridic din România, principale măsuri de reformă în ceea ce priveşte reprezentantul guvernului în teritoriu şi tutela administrativă s-au axat în principal pe crearea cadrului legal (adoptarea de acte normative) care să surprindă noile realităţi în acest domeniu, şi completarea acestuia, acolo unde a fost cazul. Un accent deosebit s-a pus în ultima perioadă pe importanţa principiului autonomiei locale precum şi pe necesitatea respectării principiului legalităţii în administraţia locală. Este o tendinţă curajoasă în consolidarea capacităţii administrative a unui stat, echilibrând balanţa în sensul progresului în administraţie.

Analiza statutului juridic al prefectului prin prisma dimensiunilor profesionale și politice, reglementate legal, este indisolubil legată de atribuțiile exercitate de către acesta, motiv pentru care enunțarea atribuțiilor prevăzute în legea fundamentală a României este suficientă pentru a evidenția atribuția principală a reprezentantului guvernului în teritoriu și anume: tutela administrativă.

Instituţia tutelei administrative exercitată de către reprezentantul Guvernului în teritoriu [8, pag.16].după instalarea regimului democratic în România a fost şi este o pârghie necesară în realizarea principiilor specifice democraţiei precum şi în garantarea aplicării acesteia

Evoluţia permanentă a societăţii româneşti, trecerea de la un regim de guvernare totalitar la unul democratic, multitudinea activităţilor desfăşurate de către autorităţile locale executive şi deliberative au impus necesitatea dezvoltării unui sistem de control unic, absolut necesar pentru progresul colectivităţilor locale. Controlul ″s-a impus ca o activitate umană cerută de celelalte activităţi umane şi niciodată nu i-a scăzut rolul şi importanţa. Perfecţionarea şi aprofundarea lui au avut urmări benefice în folosul celor care l-au folosit″[5, pag.36].

Există și opinii contrare în privința controlului exercitat de prefect cu consecința atacării actelor administrative locale la instanța de contencios administrativ în sensul în care *prefecţii şi-au asumat calitatea procesuală activă, deşi este evident că aceştia nu apărau ordinea publică în speţa pe care o relatăm, ci interesele unor persoane fizice care, considerându-se vătămate într-un drept recunoscut de lege aveau posibilitatea să-şi apere interesele în faţa instanţei de contencios administrativ″* [6, pag.3], așa cum evidențiază avocatul Gabriel Ioniță în articolul intitulat *Raporturile dintre prefect şi autorităţile administraţiei publice locale în cadrul controlului de tutelă administrativă*[4]. Ceea ce se opinează conduce fără echivoc la diminuarea rolul prefectului în validarea legalității actelor administrative locale prin exercitarea tutelei administrative într-un mod subiectiv, pentru apărarea intereselor unor persoane fizice iar nu pentru beneficiul unei întregi comunități prin apărarea interesului general.

Reglementarea actuală a statutului prefectului în calitatea sa de demnitar public corespunde procedurilor guvernamentale de numire, poate chiar şi exercitării atribuţiilor stabilite de legiuitor în sarcina prefectului, dar nu toate. Exercitarea tutelei administrative a prefectului asupra actelor administrative locale, ca atribuţie principală pusă în mâna reprezentantului guvernului în teritoriu de însăşi legiuitorul constituant, rămâne în opinia noastră un subiect pus în paranteză, exceptat de la politizare. Poziţionarea prefectului-om politic în raport cu autorităţile publice locale executive şi deliberative, în speţă preşedintele consiliului judeţean sau primari, pe de o parte şi consiliul judeţean sau consiliile locale, pe de altă parte, nu ar oferi suficientă credibilitate şi imparţialitate în privinţa exercitării tutelei administrative. S-a creat astfel o nișă de discuții și interpretări în sensul în care prefectul-om politic, reprezentantul partidului/coaliţiei de guvernare în teritoriu, poate lua decizii dicriminatorii evidente faţă de autorităţile locale care nu corespund profilului politic al prefectului, aspect nepermis în exercitarea tutelei administrative unde obiectivitatea şi imparţialitatea trebuie să fie definitorii în exercitare.

Concluzii

În temeiul examinării evoluției instituției prefectului în România, considerăm pertinente următoarele **concluzii:**

- administrația publică locală funcționează prin autorități proprii autonome însă extrem de fragmen-

[4] https://www.avocationita.ro/pdf/Raporturile%20dintre%20prefect.pdf, Studiu de caz, avocat Gabriel IONIȚĂ, publicat în Revista Economie și Administrație Locală Nr. 5 / 2011 – Supliment editat de TribunaEconomica.

tate în actuala organizare administrativ-teritorială a țării, fără capacitatea de a acorda servicii publice performante cetățenilor motiv pentru care, existența unei instituții de nivel teritorial, în speță, reprezentantul Guvernului ar putea contribui semnificativ la îmbunătățirea calității vieții sociale a comunităților locale prin pârghiile oferite de legiuitor;

- rolul prefectului s-ar concretiza și într-o mai mare apropiere de cetățean prin legătura directă între central și local precum și o intervenție promptă a executivului central prin acțiuni concrete în sprijinul administrațiilor publice locale;

- reprezentativitatea implică responsabilitate asumată și eficiență, reprezentantul guvernului în teritoriu asigurând legătura între stat și comunitatea pentru care a fost numit. Mai mult, funcția de reprezentare impune asigurarea echilibrului între misiunea administrativă și misiunea politică;

- instituția Prefectului este o reprezentarea dinamică, de cele mai multe ori decisivă în situații critice pentru ca rezultatele activității sale să fie transpuse și evaluate prin bunăstarea cetățenilor, validându-se astfel votul de încredere primit din partea Guvernului, la numire;

- prin funcția de reprezentare se asigură, în numele Guvernului, reprezentarea executivului central pe plan local. Este o reprezentare limitată la anumite atribuții expres indicate de legiuitor, în a cărei asigurare un rol esențial îl are sprijinul acordat la nivel politic pentru corelarea și armonizarea între politicile guvernamentale și acțiunile de implementare a acestora în teritoriu;

- evoluția reglementării legale a prefectului din România în contextul transformării statutare s-a finalizat, în prezent, prin norme clare care să satisfacă cu certitudine vectorul principal de realizat în administrație, a cărui titular este incontestabil, cetățeanul;

- orientarea către servicii publice de calitate alături de o administrație eficientă în cheltuirea resurselor publice precum și importanța dialogului și a colaborării administrației cu societatea civilă și cu alte părți interesate în scopul creșterii gradului de transparență și responsabilitate, sunt opinii extrem de utile.

Calificarea prefectului om politic contribuie la dezvoltarea perspectivei politice la nivel județean, esențială pentru echilibrul și potențarea aparatului executive central răspunzător cu administrația publică din România. Din această perspectivă, prefectul are calitatea de instrument important al unei guvernări democratice contribuind la implementarea politicilor publice ale guvernului și la asigurarea participării active a cetățenilor la procesul de luare a deciziilor publice, în condițiile unei administrații responsabile.

Referințe bibliografice

1. Legea 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 24 martie 2008.

2. Ordonanță de Urgență a Guvernului nr. 4/2021 din 27 ianuarie 2021 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ,publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 117 din 3 februarie 2021.

3. Tratatul privind Uniunea Europeană stabilește condițiile (articolul 49) și principiile [articolul 6 alineatul (1)] pe care trebuie să le îndeplinească orice țară care dorește să devină membră a Uniunii Europene (UE)-https://eur-lex.europa.eu/RO/legal-content/glossary/accession-criteria-copenhagen-criteria.html, accesat la data de 05.03.2024.

4. PETRESCU, Rodica Narcisa, Reflecții asupra evoluției reglementărilor legale referitoare la controlul de legalitate exercitat de prefect. În: *Revista "Curierul judiciar"*, nr. 77/2008.

5. IACUB, I. Necesitatea obiectivă a controlului în economia de piață. În: *Legea şi viaţa*, 2006, nr.1, p.36.

6. Studiu de caz, avocat Gabriel IONIȚĂ. În: *Revista Economie și Administrație Locală,* nr. 5 / 2011 – Supliment

editat de Tribuna Economica. - https://www.avocationita.ro/pdf/Raporturile%20dintre%20prefect.pdf, accesat la data de 28.02.2024.

7. Constituţia României, modificată şi completată prin Legea nr.429/2003 de revizuire a Constituției României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.758 din 29 octombrie 2003.

8. Legea nr.554/2004 privind contenciosul administrativ publicată în Monitorul Oficial nr. 1154 din 7 decembrie 2004.

9. Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul administrativ publicată în Monitorul Oficial al României Partea I, nr. 555 din 05 iulie 2019.

10. IORGOVAN, Antonie. *Tratat de drept administrativ*, vol.II, Ediția a-IIa, revăzută și adăugită. București: Ed. Nemira, 1996.

11. Agenția Națională a Funcționarilor Publici , Analiza privind evoluţia istorică a termenului şi a competenţelor prefectului, precum şi numeroasele forme de exercitare în timp, [online] , [citat 12.02.2024], disponibil: http://www.anfp.gov.ro/R/Doc/2014/Proiecte/Proiect%20prefecti%20si%20subprefecti/Analiza%20privind%20evolutia%20istorica%20a%20termenului%20de%20prefect.pdf

12. TANGUY, Gildas. *Une histoire de l'institution préfectorale est-elle (encore) possible ?* Dans: *Histoire/Politique,* 2015/3 (n° 27). Disponibil: https://www.cairn.info/revue-histoire-politique-2015-3-page-124.htm [citat 10.03.2024].